

ei taha tööd teha — vastasin mina — see ei pea kaa mite sõõma! ja seie jääb minu rahast ju muidugi kü!“ Andsin hooste peale piitsa ja läksin jälle minema. Hobused ei tahtnud jooksta; seda enam neile leikasin, seda laisemaks jäid, ühtegi ei aidanud, et ma küll kurja hüüdsin, mind võta ja mu hobused kaa. Nõnda sain ommeti viimaks mäe alla, aga sinna hobused jäid seisma ja ei tahtnud enam paigast ära saada. Küll karjusin ja rookisin ilma wõsimata mõbda hooste jalgu ja päid, nõnda et kiwid oleksid pidand karjuma, aga nemad ei tõstnud jalgu ega saanud kaa sammu edasi. Nüüd hakkasin wäljadest kinni, tõmbasin ühe käega edasi, teisega peksin, et nende luudkondid oleksid pidand pehmeks saama. Raiped ei liikunud ei edasi ega kõrwale. Lagusin neid jalaga kõhu alla, wõtsin jalgu — üks ta puhas — kõik ilma asjata — ma olin just kui aranditud! Süda oli täis.

Oh seda tulist häda; mis nüüd teha? Seie ei olnud enam kui paar wersta maad, aga mädand mägi ees. Kõik wandumine — Jumal andku mulle seda andeks — ei aidanud enam, siis tuli weel üks nõu mu meele, kellest ma enne olin kuulnud, aga mis ma ial weel mite katsunud. Wõtsin taela tüki taskust, raiusin tuld ja tahtsin põlewat taela hoostele sawa alla pista. Suba sirutasin

käe wälja — aga forraga tuleb üks suure kiwi tagant wälja, kisub piitsa mu käest ära, paneb mulle wõtsu lõugu, et pea wabiseb otsas, ja hütab: „oot’ sina hobuse tapja, sina lojusse krõõnija, sind ma tahan õppetada sõitma ja hooste peale hõõstama, sina koer!“ Ega ma weel ei kartnud, waid panin seda tühjakõõ jutuks; ja et see mind wihastas, karjusin mina, et ta pidi oma teed minema: ma wõin sõita, kuida tahan, sellega ei ole tegemist ei kellelgi inimesel, ega koeral, ega kaa kuradilgi. Wõi ei kuradilgi? rõõkis tema, — seda tahan sulle näidata — seefama mina just olen!“ Nüüd tegi ta oma suu lahti ja tuline keel rippus wälja küündra pikkuselt — seda ma nägin, ehk mu silmad küll ka natuke kirjud olid. Nüüd wõttis ta mu kraest kinni, wõjutas pea ja käed maha tagumise ratta juure, karjus: „nüüd karga fõdaratesse kinni ja lükka, sina kuri lojusse tapja!“ ja leikas mulle piitsaga üle selja ristati ja põigiti, et mul walu oli, nagu oleks ta habeme noaga rinnust läbi leiganud! — Oh seda hirmu! kõrwalt waatasin ta peale ja pikkad tulised sarwed olid temal peas. Tasa läks wangker nüüd edasi. Oh, mu siskond wabiseb weel, selle peale mõeldes. — Waikste hüüdis ta hõõsiti, mind kihutas sõimates ja wandudes ja hoopä selga ladudes, et maa mu al